לב א ב מיי פי״ב מה׳

פסולי מוקדשין הלכה טו: לג ג מיי פ״ד מהלי

שבונות הלכה כי ד מיי׳ פט״ז מהל׳

סנהדרין הלכה ד

סמג עשין קה: ה מיי פ״א מהלי ק״פ הלכה ה:

רבינו חננאל

או לאחד מכני חבורה ועד

שיהא החמץ עמו בעזרה.

. ורבי יוחנן אמר אפילו אין

. בהאי פליגי. ריש לקיש

סבר כיוז דכתיב לא תשחט על חמץ, האי על משמע

י. אצלו במקום שחיטה. ור׳

יוחנן סבר כיון דהוא

רחוק כאלו בידו הוא, ועל קרינא ביה. ואמרינן למה קרינא ביה. ואמרינן למה הוצרכו לחלק על זה הרי נחלקין עליו במקום אחר,

רתנן במנחות פרק התודה השוחט את התודה בפנים

ולחמה בחוץ לחומה לא

קדש הלחם, רבי יוחנן אמר חוץ לחומת בית פאגי

במקום שאינו יכול לאכלו

שם שהוא רחוק מירושלם וכתיב והקריב על זבח

התודה חלות מצות וגו׳

וחומת בית פאגי רחוק הוא ונמצא זבח בלא

לחם כי הוא במקום אחד

י והלחם במקום אחר. אבל

שאוכליז שם קדשים קלים שאוכלין שם קו שים קלים שפיר דמי כדגרסינן בענין החבוש בבית האסורין,

אבל אי קאי לפנים מבית

. פאגי אפשר דמעיילי ליה

. לחם התודה אם הוא

בירושלים שהוא מקום

י אכילת קדשים קלים קדש

הלחם דעל זבח קרינא

ביה. וריש לקיש אמר אפי׳ חוץ לחומת עזרה לא קדש

הלחם דבעינן לחם הסמוך לזבח באותו מקום שהוא. ופרקינן אלא רבי יוחנן

וריש לקיש הכא בהתראת

אמר כשמתרין לשוחט זה לא תשחט על חמץ, שכל

יא תשוחט על חמץ לוקה, אם הוא החמץ עמו בעזרה

נמצאת התראת ודאי, אבל

אם אינו עמו חיישינן שמא נאכל או נשרף, נמצא המתרה מתרה אם

לא הושבת אותו חמץ שהיה לך שראינוהו שם

בחצרד, אלא אם הוא קיים

ערשיו ואחה שוחט הפסח

בלאו. נמצאת זו התראת

הלכך ספק הוא והתראת

ספק כי האי גוונא אינה התראה. ור' יוחנן סבר התראה כי האי גונא

הויא התראה. ודבר זה מפורש באלו הן הלוקין

ובענין השוחט אותו ואת

בנו כו'. עוד הקשינו גם בזה חלקו במקום אחר,

דאיתמר שבועה שאוכל

ככר זה היום ועבר היום ככר זה היום ועבר היום ולא אכלה רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש דאמרי תרוייהו אינו לוקה וריש לקיש אמר אינו

לוקה מפני כשמתרין אותו

בשעת שבועה אל תשרע

דאיכא למימר

םג:

בעל בסמוך. כל היכא דכתיב על משמע בסמוך והכא על חמץ כתיבי כמו ועליו מטה מנשה (במדבר ב): בפנים. בעזרה: לחמי תודה משהוקדשו בפה קדשו קדושת דמים ליאסר באכילה ובהנאה אבל לא קדשו קדושת הגוף ואם נטמאו נפדין ויולאין לחולין ושחיטת הזבח

מקדשתן לגופן להיות נפסלין בטבול יום ובמגע מחוסר כפורים ובלינה ואם נטמאו ישרפו כדכתיב" על זבח התודה חלות ואמר מר במנחותם) קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קרוי קרבן אלא בוביחה: לא קדש הלחם. קדושת הגוף: בית פחגי. היינו מקום חילון שבירושלים. התם הוא דחוץ לחומת בית פאגי חוץ לירושלים הוא ואינו מקום אכילת קדשים קלים ואם יצאו שם נפסלין התם ודאי לא מקדשא ליה שחיטה אבל אי חוץ לחומת עזרה קאי אע"ג דלאו גבי זבח קאי בשעת זביחה הואיל ובמקום הכשירו היה עומד שפיר דמי ולח בעינן על בסמוך: אלא. הכא גבי חמץ: בהתרחת ספק קח מיפלגי. דמלקות ליתא אלא בהתראה וכי מתרינן ביה לא תשחט על החמץ אי חזינן חמץ ואי לא התראת ספק היא ואפילו אשתכח דהוה ליה בביתיה כיון דאנן לא הוי ידעינן לאו התראה היא ורצי יוחנן סבר התראת ספק שמה התראה ואי אישתכח דהוה ליה מיחייב: פטור ממלקום. דלא תשא: הסראם ספק. וכי מתרינן ביה אכלהו היום פן תעבור על השבועה שמא יעבור שמא לא יעבור על התראתנו דעדיין יש שהות ביום: ולריכי. לאיפלוגי בחמץ ובלחמי מודה: מידי דהוה אכלי שרת. דמהדשי לגופה כדכתיבש כל הנוגע בהם יקדש ואין מקדשין אלא הנכנס לתוכן: רב אושעיא. הא דפשיטא לר״ל לעיל הוא מיבעיה ליה: אפי׳ לאחד בסוף העולם. שאינו מבני חבורה נמי אם ישנו עמו בעזרה יעבור השוחט הזה עליו אם התרו בו: יכל בני חבורה בכלל לא ילין מן הבשר הן בבל תותירו: לא משחטי ולא ילין. בחד קרא נינהו: המקטיר את החוב. של פסח על החמד שיש לו בשעת הקטרה אי לא היה לא' מבני חבורה חמן בשעת שחיטה ויש לו לכהן המקטיר בשעת הקטרה עובר הוא. ואע"ג דלא כתיב אלא לא תשחט

גביה ומתרין ביה הויא התראת ודאי °וזריקה מתרביא במכילתא⁰ מדם אתיא נמי החטרה מדסמכיה ללא ילין כל שישנו בעבודה שלהן באוהרת הלנה ישנו נמי באזהרת חמץ הילכך מקטיר נמי עובר: הואיל וישנו בהלנת אמורין. דכתיב בהו נמיש לא ילין חלב חגי: אבל המולק את העוף. של מחוסר כיפורים דאמרן בפירקין (דף נט.) דכשר להקרבה אחר התמיד שהוא זמן שחיטת פסח אינו עובר עליו משום לא תשחט על חמץ ולקמן [סד.] מוקי לה כר"ש דמחייב נמי אשאר זבחים במועד והכא טעמ׳ לפוטרה משום די"ד לא מיחייב עליה אשאר זבחים. ועוף

אך לאחד מבני חבורה. אומר ר"י דלא מיחייב בעל החמץ אלא השוחט והזורק דלא תשחט אמר רחמנא ועוד איך יתחייב לרבי יוחנן הא לאו שאין בו מעשה הוא: לא אמרינן על בסמוך. תימה דבפ׳ שתי הלחם (מנחות זח.) אמרינן דלכל הפחות בעינן על בסמוך

דפליגי תנאי בבזיכי לבונה של לחם הפנים דאיכא למאן דאמר ונחת על המערכת על ממש ואיכא למאן דאמר על בסמוך וכן באלו נאמרין (סוטה לו.) פליגי בקרא דונתת את הברכה על הר גרזים אי על ממש אי בסמוך וי"ל דהתם סברא הוא דהוי בסמוך דהא בשעת הנחת הלחם היו מניחין אותם ובשעת סילוקו נקטרים וכן גבי הר גריזים סברא הוא דלכל הפחות סמוד בעינן דאי לאו הכי למאי כתביה וכן משמע בסמוך דהיכא דסברא הוא לא פליגי דקאמר אבל לענין מקדש אימא מודה ליה לריש לקיש:

התראת ספק לא שמה התראה. מתוך פ"ה משמע דלא הוי התראה משום כיון דלא ידעינן לאו התראה היא ולא נהירא לר"י דמה לנו אם ספק למתרה אלא שיהא ודאי למותרה דלא ניתנה התראה אלא להבחין בין שוגג למזיד ולשון הקונטרם נמי יש ליישב דה"ק כיון דאנן לא הוה ידעינן לאו התראה היא שיכול המותר׳ להכחישנו ולומר שוגג הייתי:

לאן שאין בו מעשה לוקין עליו בו'. מפורש בהשוכר את הפועלים (כ"מ 3:): בידי דהוי אכלי שרת. פי׳ בקונטרס דאין מקדשין אלא מה שבתוכן. וקשה מה שייך זה לשחיטת הזבח שלא יקדש אלא מה שבפנים לעזרה הילכך נראה לפרש מידי דהוה אכלי שרת שאין מקדשין מה שבתוכן אלא כשהן בעזרה וכן משמע בפרק המובח מקדש (ובחים פח.) דקאמר כלי שרת אין מקדשין אלא מתוכן ואין מקדשין אלא בפנים וא״ת דתנן בלולב וערבה (סוכה מח:) כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אלא שהיה ממלא חבית של זהב שאינה מקודשת מערב שבת ופריך (שם מט:) ואמאי ניתי מקודשת א"ר זעירי קא סבר אין שיעור למים וכלי שרת מקדשין שלא מדעת פי' ואי מייתי מקודשת איפסיל להו בלינה והשתא אכתי נייתי מקודשת ויניחנה חוץ לעזרה דלא מיקדשה אלא בפנים וי"ל דטוב להביא שאינה מקודשת ויניחנה בפני' ממקודשת ויניחנה בחוץ:

הילכך כהן המקטיר את החלב עובר בלא תעשה הואיל וישנו בכלל הלנת אמורין תניא כוותיה דרב פפא ∘ההשוחם את הפסח על החמץ עובר בל"ת אימתי בומן שהוא לשוחם או לזורק או לאחר מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחר המקטיר חייב אבל המולק את העוף בארבעה עשר אינו עובר בלא כלום ורמינהי השוחם את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה ר' יהודה אומר אף התמיד אמרו לו לא אמרו אלא בפסח בלבד אימתי בזמן שיש לשוחם או לזורק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחם ואחד הזורק ואחד המולק ואחד המזה חייב אבל הקומץ את המנחה אינו עובר בלא תעשה המקטיר את האימורין אינו עובר בלא תעשה קשיא

דנקט לאו דוקא אלא משום דאין דרך לשחוט שום קרבן בזמן שחיטת פסח דהיינו אחר חלות אלא קרבן של מחוסר כיפורים כדי שיאכל פסחו לערב ורובייהו עוף מייחין זב וזבה ויולדת אפי? עשירים ומצורע עני⁰ : א**חד השוחט**. את הפסח ואחד הזורק את דמו ואחד המולק חטאת העוף דמחוסר כיפורים: ואחד המוה. מדמה כדכתיב[©] והזה מדם החטאת וגו׳ ובחטאת העוף קאי. והך סיפא דמשמע דעובר אף אשאר קרבנות רמי לקמןשי ארישא דקתני לא אמרו אלא פסח בלבד: אבל הקומץ מנחה. במועד על החמץ: אינו עובר. דקמילה ודאי לאו שחיטה היא: המקטיר אם האימורין. בין פסח בי״ד בין במועד אשאר זבחים אינו עובר:

לאחד בסוף העולם נמי אמר ליה אמר קרא

קשיל.... קשילה היום ונמצאת עובר על שבועתך הויא התראת ספק, כי יתכן לו לאכלה ויקיים שבועתו, וכי האי גוונא אינה התראה. רבי יותנן אמר התראת ספק שמה התראה, אלא למה אינו לוקה, משום דהוה לאו שאין בו מעשה, כי לא עשה מעשה כלום, אלא ישב ולא אכל. הוה לא טשה מטשה יהר לאי שייי בי שיייי בי שיייי בי אייי היום ונמצאת עובר על שבועתך הירא התראת, ספק, כי יתכן לו לאכלה ויקיים שבוענה, וכי האי גורנא אינה התראה. רבי יוחנן אמר התראה, אלא לכהה אינו לוקה, משום דהוה ליה אינה והאי אשרן בו מעשה, כי לא עשה מעשה כלום, אלא ישב ולא אכל, הנה לא עשה מעשה וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. ואסיקנא לעולם בעל בסמוך פליגי, והאי קאמרת הא איפלגו בה חדא או אינה בלה ברד הכא והתם חלוקתם, דאי אשמעינן הכא וכרי, ופשוטא היא. בעל מינה נחברה לו דבריהם במקום אחד ומשם אנו יודעין כי כך דעתם בכל מקום. ההילכתא כרבי יוחנן, אטיקנא צריכה לברד הכא והתם חלוקתם, דאי אשמעינן הכא ורכי, ופשוטא היא. בעא מיניה רבי אושעיא מרבי אמי אין לו לשוחט חמץ כלל אבל יש לו לאחד מבני חבורה מהו. אמר ליה לא תשחט על חמץ ולא ילין קאמר רחמנא, כל מאן דאיתיה בלא ילין איתיה בלא תשחט. ודייק מינה רב פפא אפי׳ אם יש חמץ לכהן המקטיר את האמורין עובר הואיל ואחד השוחט ואחד המולק ואחד המוה עובר עליו בלאו אבל הקומץ המנחה והמקטיר את האימורין אינו עובר.

או לאחד מבני חבורה ועד שיהא עמו בעזרה

ר' יוחנן אמר ∘אע"פ שאין עמו בעזרה במאי קמיפלגי אילימא בעל בסמוך קמיפלגי דרבי שמעון בן לקיש סבר שעל בסמוך ורבי יוחנן סבר לא בעינן על בסמוך והא איפלגו בה חדא זימנא ידתנן אהשוחם תודה לפנים ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם מאי חוץ לחומה רבי יוחנן אמר יחוץ לחומת בית פאגי אבל חוץ לחומת העזרה קדיש ולא בעינן על בסמוך רבי שמעון בן לקיש אמר אפילו חוץ לחומת עזרה לא קריש אלמא בעינן על בסמוך אלא בהתראת ספק קמיפלגי בהא נמי הא פליגי בה חדא זימנא ידאיתמר שבועה "אוכל ככר זו היום ועבר היום ולא אכלה ר יוחנן ור"ש בן לקיש דאמרי תרוייהו אינו לוקה ירבי יוחגן אמר אינו לוקה משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו יאבל התראת ספק שמה התראה ור"ש בן לקיש אמר אינו לוקה משום דהוה ליה התראת ספק והתראת ספק לא שמה התראה אבל לאו שאין בו מעשה לוקין עליו אמרי לעולם בעל בסמוך קא מיפלגי יוצריכא דאי איפליגו לענין חמץ הוה אמינא בההוא הוא דקאמר רבי יוחנן דלא בעינן על בסמוך משום דאיסור הוא וכל היכא דאיתיה איתיה אבל לענין מקדש לחם לא קריש אלא בפנים אימא מודה ליה לר"ש בז . לקיש דבעינן על בסמוך דאי איתיה גואי קדיש אי לא לא קריש מידי דהוה אכלי שרת צריכא ואי אשמעינן לענין מקרש לחם ה"א בהך קאמר ר"ש בן לקיש דבעינן על בסמוך דאי איתיה גואי קדיש אִי לא לא קדיש אבל לענין חמץ מודה ליה לרבי יוחנן דלא בעינן על בסמוד דאיסורא הוא וכל היכא דאיתיה איתיה צריכא בעא מיניה רב אושעיא מרבי אמי אין לו לשוחם ויש לו לאחד מבני חבורה מהו אמר ליה מי כתיב לא תשחם על חמצך ילא תשחם על חמץ כתיב אמר ליה אי הכי אפילו

לא תשחם ולא ילין לא תשחם על חמץ הנך דקיימי עליה משום לא ילין אמר רב פפא

א) וסוטה לו. מנחות כז. סב. לח. סנהד' יג:], ב) מנחות עח: [מעילה ג:], ג) שבועות דף ג: ודף כא. מכות דף טו: תמורה ה) ותוספתה פ"ד ה"דן, ו) ושמות לדו. ז) וויהכא זו. ה) [דף עה:], ע) [שמות ל], י) [ל"ל אחר ד"ה לא תשחט], **כ**) בס"ח: תותירו, נו ומשפטים פרשה כז. מ) [ממפסים פרסים כן, מ) [שמות כג], ג) [עי' רש"י לעיל נט. ד"ה הכא להחמר כ"יו. ם) וויהרח ה], ע) [דף סד.], פֿ) [וע״ש מוספות ד״ה אלא],

תורה אור השלם ו. לא תִשָּׁחֵט עַל חָמֵץ זבח חג הפסח:

גליון הש"ם

גמ' אף ע"פ שאין עמו בעזרה. עי ל"ש פ"ח מ"ח דכלים ולע"ג: רש"י ד"ה המקמיר ובר' וזריק' מחרבאי המהילחא מני ומא דף ס"ג ע"ב תד"ה וריהת דמים:

מוסף רש"י ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם. דכתינ על

זבח התודה חלות, ובעינן בסמוך חוץ לחומת בית פאגי. היינו חוץ לחומת הר הבית, אבל אם היו בהר הבית קדשו אע"פ שאין בעורה וחנחות עח:) או: חוץ (מנחות עח:) או: חוץ לחומת החילונה בירושלים (מח מרח": (שם מכת"י). ולא בעינן על בסמוך. אע"ג דכתיב והקריב על זכח התודה חלות, לא דרשינן על בסמוך שיהיה הלחם אצל התודה בשעת וביחה, ואיסור יוצא ליכא שהרי תודה ולחמה נאכלין בכל העיר (שם). אפילו לחומת עזרה. ואע"ג לתנים מחומה דים פאגי לא קדש (מנחות שם). דאמרי תרוייהו אינו לוקה. ומכל מקום חולקין בטעמו של דבר, טעמא דיהיב מר לא יהיב מר, ומר לית ליה טעמא דמר ולקמן מפרש פלוגמייהו (שבועות ג:). משום דהוה ליה לא הוה מפטר, דהתראת ספק שמה התראה (מבוח התראת ספק. ספק אם יעבור על התראה אם לאו, שיכול לומר עדיין יש לי שהות ביום, ואין המתרה יכול לכוין שיעבור היום בתוך כדי דבור של התראה (שבועות כא.) **לאי אתרו** ביה הזהר שתאכל הככר שנשבעת עליה, יכול לומר אין לי בית מיחוש בהתראה זו, דאכתי יש לי שהות, וכן כל היום כולו, ואפילו כי עבר היום יכול לומר שכוח הייתי ולא נזכרתי ואינו לוקה (תמורה ג:) אבל משום לאו שאיו בו מעשה לא הוה מפטר דקסבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליי